

Súd: Okresný súd Banská Bystrica
Spisová značka: 34Ek/227/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6124224041
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 10. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Bomborová
ECLI: ECLI:SK:OSBB:2025:6124224041.5

Uznesenie

Okresný súd Banská Bystrica v exekučnej veci oprávneného: POYEL s. r. o., so sídlom Partizánska 3764/45, 085 01 Bardejov, IČO: 44 383 487, zast.: JUDr. Miroslav Ondrušek, advokát, Radničné námestie 33/33, 085 01 Bardejov, proti povinným: 3/ A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XXXX/XX, XXX XX B., 4/ D. B., nar. X.X.XXXX, bytom E. F. XX, XXX XX E. F., 5/ ALBY s.r.o., so sídlom Ľ. Fullu 9/A, 841 05 Bratislava - mestská časť Karlova Ves, IČO: 36 849 073, 6/ F. G., nar. X.X.XXXX, bytom H. XXX/X, XXX XX B., spoločne právne zast. JUDr. Ivan Savčák, advokát, Partizánska 45, 085 01 Bardejov, o vymoženie 20 640 EUR s príslušenstvom, vykonávanej súdnym exekútorom JUDr. Jaroslavom Špičkom, so sídlom exekútorského úradu Okulka 24/11, 093 01 Vranov nad Topľou, ktorý ju vedie pod sp. zn. 399EX 125/24, o návrhu povinných 3/ až 6/ na zastavenie exekúcie, o sťažnosti povinných 3/ - 6/ voči uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica vydaného vyšším súdnym úradníkom, sp. zn. 34Ek/227/2024 zo dňa 14.05.2024, takto

rozhodol:

- I. Súd sťažnosť povinných 3/ - 6/ z a m i e t a .
- II. Súd oprávnenému p r i z n á v a nárok na náhradu trov sťažnostného konania vo výške 198,80 EUR, ktoré budú od povinných 3/ - 6/ vymáhané spoločne a nerozdielne na základe dodatku k povereniu na vykonanie exekúcie.

o d ô v o d n e n i e :

1/ Vyšší súdny úradník vydal dňa 14.05.2024 uznesenie, ktorým návrh povinných 3/ až 6/ na zastavenie exekúcie zamietol (výrok I.), oprávnenému priznal nárok na náhradu trov exekúcie vo výške 198,80 EUR (výrok II.) a povinným 3/ až 6/ nárok na náhradu trov exekučného konania nepriznal (výrok III.). V odôvodnení, za použitia ustanovení § 61k ods. 1, ods. 2, ods. 5, § 61l ods. 3 zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“), § 52 ods. 1, § 451 ods. 1 a ods. 2, § 511 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“), § 9 ods. 2 a ods. 7 zákona č. 182/1993 Z.z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov (ďalej len „zákon o vlastníctve bytov“), § 9 ods. 2, § 11 ods. 5, § 15 ods. 1 zákona č. 307/2016 Z.z. o upomínacom konaní (ďalej len „ZUK“), § 11 ods. 1, § 29 ods. 1, ods. 2, ods. 5 písm. b/ zákona č. 305/2013 Z.z. o elektronickej podobe výkonu pôsobnosti orgánov verejnej moci a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o e-Governmente) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o e-Gov“), § 76, § 77 ods. 1, § 268 písm. a/ zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), konštatoval, že návrh povinných 3/-6/ na zastavenie exekúcie nie je dôvodný.

2/ Exekučným titulom je platobný rozkaz Okresného súdu Banská Bystrica, sp. zn. 17Up/3/2022 zo dňa 24.03.2022, ktorým žalobca, v tomto konaní oprávnený, zažaloval 101 žalovaných, z ktorých ako povinní v tomto exekučnom konaní vystupujú žalovaní č. 26, 32, 37 a 50 a títo aj podali návrh na zastavenie exekúcie.

3/ V prvom rade sa vyšší súdny úradník zaoberal charakterom vzťahu medzi oprávneným a povinnými, ktorí sa považovali za spotrebiteľov. Zo spisu sp. zn. 17Up/3/2022 zistil, že návrhom na vydanie platobného rozkazu sa oprávnený domáhal vydania bezdôvodného obohatenia od povinných, ktorí užívali kotolne v jeho vlastníctve bez odplaty. Exekučným titulom bolo 101 žalovaných zaviazaných spoločne a nerozdielne uhradiť žalobcovi (oprávnenému) sumu 20 640 EUR. Povinní s oprávneným neuzavreli žiadnu spotrebiteľskú zmluvu, oprávnený nevystupoval vo vzťahu k povinným ako dodávateľ (tepla) podľa § 52 ods. 1 OZ, ale je len vlastníkom kotolní, ktoré povinní užívajú bez poskytnutia odplaty oprávnenému, čo predstavuje inštitút bezdôvodného obohatenia v zmysle § 451 ods. 2 OZ. Vzhľadom na vyššie uvedené konštatoval, že nárok v tomto exekučnom konaní nie je spotrebiteľského charakteru a na povinných nenahliadal ako na spotrebiteľov.

4/ Povinní ďalej namietali svoju pasívnu legitímáciu v exekučnom titule. Žalovaným podľa nich malo byť len Spoločenstvo vlastníkov bytov a nebytových priestorov Bocian Komplex A+B (žalovaný č. 101), nakoľko táto spoločnosť koná za všetkých vlastníkov bytov. S poukazom na ustanovenie § 9 ods. 7 zákona o vlastníctve bytov vyšší súdny úradník uviedol, že spoločenstvo vlastníkov bytov zastupuje vlastníkov bytov v konaní pred súdom iba v prípade, ak je predmetom súdneho sporu skutočnosť týkajúca sa správy domu. V iných prípadoch toto zákonné zastúpenie neplatí. V tomto prípade nie je predmetom sporu skutočnosť týkajúca sa správy domu, ale vydanie bezdôvodného obohatenia za neoprávnené užívanie kotolní. V takom prípade môže byť žalovaná každá osoba, resp. spoločnosť, ktorá kotolne neoprávnené užíva.

5/ V súvislosti s nedostatkom pasívnej legitímácie povinní tvrdili, že neboli oprávnení ani na podanie odporu a jediný kto ho mohol podať, bol žalovaný č. 101, ktorý tak aj urobil. Z predloženého odporu vyšší súdny úradník zistil, že žalovaný č. 101 podal odpor voči exekučnému titulu sám za seba ako za žalovaného č. 101, nie za všetkých, ktorí boli v exekučnom titule uvedení ako žalovaní. Zo spisu sp. zn. 17Up/3/2022 tiež zistil, že odpor voči platobnému rozkazu podali aj iní žalovaní, a to č. 1, 2, 6-22, 24, 25, 27-31, 33-36, 38, 40-42, 44-49, 51-87, 89-100. Povinní 3/ až 6/, teda žalovaní 26, 32, 37 a 50 odpor voči platobnému rozkazu nepodali, hoci mali rovnakú možnosť ako ostatní žalovaní, a preto voči nim exekučný titul nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť. Nie je možné sa odvolávať na skutočnosť, že bol podaný odpor žalovaným č. 101, ktorý zastupuje všetkých vlastníkov, nakoľko z predloženého odporu je zjavné, že ho podáva sám za seba ako žalovaný č. 101 a nie ako žalovaný č. 101 v zastúpení všetkých ostatných žalovaných. Nesúhlasil ani s tvrdením povinných, že jediným pasívne vecne legitimovaným na podanie odporu bol žalovaný č. 101. Každý zo žalovaných mohol odpor voči platobnému rozkazu podať.

6/ Povinní poukazovali i na pochybenia súdu v základnom konaní, ktorý nevyzval na odstránenie vád v zmysle § 5 ZUK a tiež, že zaviazal žalovaných poskytnúť peňažné plnenie za užívanie oboch kotolní. Takými námietkami sa však vyšší súdny úradník nezaoberal, keďže exekučný súd nie je oprávnený zasahovať do postupu súdu v základnom konaní, kontrolovať ním vydané rozhodnutia, prípadne konštatovať ich nesprávnosť, resp. chybovosť. Exekučnému súdu bolo predložené právoplatné a vykonateľné rozhodnutie, ktoré je spôsobilým exekučným titulom v zmysle ustanovenia § 45 ods. 1 Exekučného poriadku a na základe tejto skutočnosti bolo vydané poverenie na vykonanie exekúcie.

7/ Ďalej sa zaoberal obranou povinných 4/ a 5/ o nedoručení exekučného titulu, resp. že si nie sú vedomí, že by exekučný titul prevzali. Vo vzťahu k povinnému 4/ nahliadnutím do spisu 17Up/3/2022 mal z doručky k platobnému rozkazu preukázané, že platobný rozkaz mu bol doručený dňa 29.03.2022 zásielkou s podacím číslom I., a to na adresu E. F. J. XX, XXX XX E. F.. Ani tvrdenia povinného 5/, v ktorých uvádzal, že v čase doručovania exekučného titulu menil sídlo spoločnosti, nepovažoval vyšší súdny úradník za pravdivé. Povinný 5/ má aktivovanú elektronickú schránku, do ktorej mu Okresný súd Banská Bystrica dňa 24.3.2022 13:15:33 hod. odoslal exekučný titul spolu s prílohami, pričom podľa elektronickej doručky, preukazujúcej úspešné doručenie správy povinnému 5/, sa považoval za doručený dňa 09.04.2022 o 00:22 hod, kedy nastala fikcia doručenia elektronickeho dokumentu a to v súlade so zákonom o e-Governmente.

8/ Povinní ďalej tvrdili, že došlo k zrušeniu exekučného titulu, nakoľko žalovaní tvoria nerozlučné spoločenstvo a zo strany niektorých žalovaných bol podaný odpor a teda exekúcia je vedená na podklade zrušeného exekučného titulu, čo nie je v súlade so zákonom. Vyšší súdny úradník sa s takým tvrdením nestotožnil. Exekučným titulom bola žalovaným 1-101 uložená povinnosť uhradiť žalobcovi (oprávnenému) istinu spolu s príslušenstvom spoločne a nerozdielne. Povinnosť plniť

spoločne a nerozdielne znamená, že oprávnený si návrhom na vykonanie exekúcie mohol žiadať nahradiť nárok z exekučného titulu od ktoréhokolvek zo žalovaných - či už od všetkých alebo len od jedného. Spoločenstvo žalovaných nie je nerozlučným, ale samostatným spoločenstvom, kde každý zo spoločníkov má samostatný procesný nárok (povinnosť) voči svojmu procesnému náprotivku a preto je možné o každom nároku rozhodnúť samostatne. V samostatnom spoločenstve každý žalovaný konal sám za seba a úkon jedného zo žalovaných nemal žiaden účinok voči iným žalovaným. Podaním odporu žalovanými č. 1, 2, 6-22, 24, 25, 27-31, 33-36, 38, 40-42, 44-49, 51-87, 89-100, sa platobný rozkaz voči nim zrušil a spis bol presunutý na konanie na príslušný súd. Fakt, že odpor voči platobnému rozkazu podali vyššie uvedení žalovaní automaticky neznamená, že sa platobný rozkaz zrušuje voči všetkým žalovaným, nakoľko podľa vyššie citovaného ustanovenia § 11 ods. 5 ZoUK, ak sú žalovaní v samostatnom spoločenstve, platobný rozkaz sa podaním odporu nezrušuje voči všetkým žalovaným, ale len voči tým, ktorý odpor proti platobnému rozkazu podali. Keďže však žalovaní č. 26, 32, 37 a 50 odpor voči platobnému rozkazu ani v zákonom stanovenej lehote, ani po uplynutí tejto lehoty nepodali. Okresný súd Banská Bystrica vyznačil právoplatnosť a vykonateľnosť platobného rozkazu voči uvedeným žalovaným. V návrhu na vykonanie exekúcie si žalovaný uplatnil splnenie nároku len voči žalovaným 26, 32, 37 a 50, nakoľko títo nepodali odpor voči platobnému rozkazu a preto platobný rozkaz voči nim nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť a stal sa voči týmto žalovaným spôsobilým exekučným titulom. Vzhľadom na fakt, že žalovaní boli v samostatnom spoločenstve, podanie odporu zvyšnými žalovanými nespôsobililo zrušenie platobného rozkazu v celom rozsahu tak ako to ustanovuje § 11 ods. 5 ZUK. Preto voči žalovaným č. 26, 32, 37 a 50 nadobudol platobný rozkaz právoplatnosť a vykonateľnosť a stal sa spôsobilým exekučným titulom, na podklade ktorého je možné viesť exekúciu.

9/ Vyšší súdny úradník po posúdení návrhu povinných na zastavenie exekúcie a tvrdení, ktoré povinní v ňom uviedli, dospel k záveru, že v tomto exekučnom konaní nie je prítomný dôvod na zastavenie exekúcie, nakoľko exekúcia je vedená na podklade právoplatného a vykonateľného exekučného titulu, ktorý nebol zrušený. Povinní v návrhu na zastavenie exekúcie nepreukázali žiaden dôvod, pre ktorý by bolo možné zastaviť exekúciu v zmysle § 61k ods. 1 písm. a) až e) Exekučného poriadku. Preto ich návrh na zastavenie exekúcie v celom rozsahu zamietol v zmysle ustanovenia § 61l ods. 3 Exekučného poriadku.

10/ O trovách rozhodol tak, že oprávnenému, ktorý bol v súvislosti s rozhodovaním o návrhu na zastavenie exekúcie úspešný, priznal nárok na náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 198,80 eur (185,07 eur + 13,73 eur režijný paušál za rok 2024), ktoré budú vymáhané na základe dodatku k povereniu. Vzhľadom na skutočnosť, že návrh povinných 3) až 6) na zastavenie exekúcie zamietol, nárok na náhradu trov exekučného konania im nepriznal.

11/ Voči uzneseniu podali povinní 3/ - 6/ sťažnosť majúc za to, že súd nesprávne právne vec posúdil, keď nenahliadal na povinných ako na spotrebiteľov. Oprávnený podľa nich vystupuje ako dodávateľ/ poskytovateľ kotla, keďže sa jedná o spoločné zariadenie bytového domu, t.j. neodmysliteľnú súčasť bytového domu. Povinní ako vlastníci bytov a nebytových priestorov (okrem povinného 5/) vystupujú ako spotrebiteľia, ktorým je táto technológia dodávaná. Aj keď oprávnený žaloval povinných na vydanie bezdôvodného obohatenia, uvedené ešte nevyučuje, že sa jedná o spotrebiteľský vzťah. V bytovom dome sa žiadna iná kotolňa nenachádza, a teda vlastníci bytov a nebytových priestorov nemajú možnosť voľby, či túto budú používať alebo nie. V upomínacom konaní nebol preto dodržaný zákonný postup súvisiaci so spotrebiteľským charakterom sporu. Užívaci vzťah medzi kotolňami a žalovanými musel byť založený už oveľa skôr a preto „údajným“ nadobudnutím vlastníctva kotolní, musel oprávnený prevziať aj práva s tým súvisiace. Zo strany žalobcu nebol doložený žiadny dôkaz o tom, že by sa „údajný“ predchádzajúci vlastník kotolní dožadoval peňažných nárokov voči žalovaným, ani dôkaz o tom, že je vlastníkom bytu alebo nebytového priestoru alebo aby mal uzatvorenú v bytových domoch písomnú zmluvu na prenájom nebytových priestorov v zmysle § 3 ods. 3 zákona č. 116/1990 Zb. o nájme a podnájme nebytových priestorov v platnom znení, v ktorých by sa kotolňa mala nachádzať.

12/ Ak oprávnený v návrhu na vydanie platobného rozkazu označil za žalovaného č. 101, ako i za zástupcu žalovaných 1-100 Spoločenstvo vlastníkov bytov a nebytových priestorov Bocian Komplex A +B, ktoré vykonáva svoju pôsobnosť výlučne vo veciach správy iba týchto dvoch bytových domov, potom sa musí jednať o spor súvisiaci so správou bytového domu (viď ustanovenie § 9 ods. 7 bytového zákona), kedy oprávnený môže vystupovať iba v postavení dodávateľa technológie kotolne. Exekučný súd sa vôbec nezaoberal splnením zákonných podmienok na vydanie platobného rozkazu, ktoré vyplývajú z

ustanovenia § 3 ods. 2 ZUK. Povinní ako vlastníci bytov v jednom z (dvoch) blokov, mohli fakticky užívať iba tú kotolňu, ktorá sa nachádza v ich bloku a preto nemohli byť zviazaní aj na úhradu za používanie inej/cudzej kotolne v druhom bloku, ktoré bloky sú z právneho, technického aj stavebného hľadiska samostatne stojace bytové domy. Oprávnený mal také užívanie súdu preukázať. Upomínací súd ich protiprávne zviazal uhradiť platbu za obe kotolne v rozpore s doloženými dôkazmi, keď mu stačila iba jedna faktúra predložená oprávneným, napriek tomu, že povinní 3/, 4/ a 6/ nie sú účtovnými jednotkami. Oprávnený tiež riadne nepreukázal sumu priznanú platobným rozkazom, napr. tým, že by uviedol odpisovú skupinu, výšku mesačného odpisu, maržu a pod. Vydanie platobného rozkazu voči všetkým povinným (vrátane povinného č. 5 ALBY, s.r.o.) je preto jednoznačne v rozpore so zákonom o upomínacom konaní.

13/ Povinní ďalej spochybňovali závery exekučného súdu o tom, že medzi všetkými žalovanými malo ísť o samostatné spoločenstvo. V danom prípade sa malo vychádzať zo zákona č. 182/1993 Z. z. ako hmotnoprávneho predpisu, keďže používanie kotolne je záležitosť vzťahujúca sa na všetkých vlastníkov bytov a nebytových priestorov v bytovom dome. Platobný rozkaz bol v rozpore s predloženými dôkazmi vydaný aj voči osobám, ktoré v rozhodnom čase (2 roky údajného bezdôvodného obohacovania) neboli ani vlastníkami bytov, resp. nebytových priestorov ako napr. žalovaný č. 29, 30, 50, 56, 65, 99. Je preto vážnym pochybením súdu, ak vydal voči povinnému 6/ F. G. platobný rozkaz za nároky za obdobie 2 roky späť (t.j. 2021 a 2020) od podania žaloby a pritom tento podľa doloženého listu vlastníctva č. XXXXX vlastnil svoj byt iba od roku 1/2021. Keďže minimálne títo 6 žalovaní (z toho aj jeden povinný) neužívali kotolne v rovnako časovom rozsahu tak ako ostatní žalovaní, dochádza tým k vyvráteniu právnej domnienky o tom, že v tomto prípade môže ísť o samostatné spoločenstvo. Financovanie užívania kotolne by malo byť vecou, o ktorej rozhodujú všetci vlastníci. Ak navyše oprávnený nevyšetřil peňažný nárok, ktorý si vymáha od toho-ktorého vlastníka, resp. nevlastníka v danom období alebo jeho časti (čo podľa ich názoru ani nie je reálne možné), potom sám oprávnený ako žalobca svojim „nesprávnym/nepresným“ podaním vytvoril takú právnu situáciu, pri ktorej nemôže ísť v žiadnom prípade o samostatné spoločenstvo a súd nemohol a nemal vydať platobný rozkaz v rozsahu takom v akom to navrhoval žalobca. V danej veci sa nemôže teda jednať o samostatné procesné spoločenstvo, keďže kotolňu (v jednom bytovom dome) užívali všetci obyvatelia konkrétneho bytového domu (t. j. nielen vlastníci bytov a nebytových priestorov) a táto tvorí spoločné zariadenie len konkrétneho bytového domu. Užívanie kotolní žalobca žiadnym spôsobom nevymedzil a neurčil vecný, časový a finančný rozsah, a teda rozhodnutie súdu sa musí vzťahovať na všetkých vlastníkov bytov a nebytových priestorov (zjavne aj vlastníkov bytov a nebytových priestorov susediaceho bytového domu, prípadne v istom čase „nevlastníkov“). Účinok rozhodnutia o žalobe o zaplatenie za užívanie kotolne, t. j. spoločného zariadenia bytového domu, sa musí vzťahovať na všetkých, ktorých práv a povinností sa výsledok týka. Súd v upomínacom konaní úplne opomenul vziať do úvahy skutočnosť, že kotolňa sa považuje za spoločné zariadenie bytového domu a spoločné zariadenie bytového domu je neodmysliteľne spojené s vlastníctvom bytu a nemožno ho rozdeliť (viď rozsudok Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 11Co/133/2012 zo dňa 26.06.2013, uznesenie Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 8Co/167/2019 zo dňa 30.06.2020).

14/ Z výňatku znaleckého posudku na byt č. 54 – A, nachádzajúci sa v bytovom dome so súp. č.: 3765, ktorý povinní predložili v sťažnostnom konaní, má vyplývať, že konkrétna kotolňa patrí medzi spoločné zariadenia bytového domu – viď str. 2 „Ohrev teplej vody – centrálna príprava z vlastnej kotolne“. Tento znalecký posudok tvoril podklad, na základe ktorého sa určila kúpna cena medzi oprávneným ako predávajúcim v tom čase a žalovaným č. 39 – A. B. (ktorý nie je povinným v tomto exekučnom konaní) pri uzatváraní kúpnej zmluvy, ktorou došlo k prevodu vlastníckeho práva k bytu č. 54-A a spoločných častí a spoločných zariadení z oprávneného na A. B.. Oprávnený mal vedomosť o tom, že kotolňa tvorí spoločné zariadenie konkrétneho bytového domu, pričom o tejto skutočnosti sa dozvedel najneskôr v roku 2013 zo znaleckého posudku. Následne kúpnu zmluvou z roku 2013 previedol vlastníctvo zo seba na A. B., a to k bytu ako aj k spoločným častiam a zariadeniam bytového domu, t. j. teda aj ku kotolni. A následne v roku 2022 toho istého A. B., ako aj ostatných vlastníkov bytov a nebytových priestorov, zažaloval z titulu neoprávneného užívania kotolne, o ktorej už minimálne od roku 2013 vie, že táto prechádza na vlastníkov z titulu kúpy bytu alebo nebytového priestoru v tomto bytovom dome. Žaloba oprávneného/žalobcu sa teda javí ako účelová a nedôvodná, pričom skutočnosti v nej uvedené neboli vôbec preukázané, a teda neboli splnené zákonné podmienky pre vydanie platobného rozkazu. Za nezákonný postup súdu by teda nemali doplácať strany sporu ani povinní v tejto nezákonnej exekúcii. S poukazom na túto skutočnosť, preto navrhli, aby exekučný súd zrušil uznesenie vyššieho súdneho

úradníka o zamietnutí návrhu na zastavenie exekúcie zo dňa 14.05.2024 a aby predmetné exekučné konanie zastavil. Zároveň požadovali priznať im náhradu trov konania.

15/ Oprávnený vo vyjadrení k sťažnosti poprel všetky skutkové tvrdenia povinných, ktorí si zamieňajú odpor proti platobnému rozkazu, resp. nachádzacie konanie pred súdom prvej inštancie s konaním o návrhu povinných na zastavenie exekúcie. Povinní navodzujú dojem, že súd má v konaní o vydanie platobného rozkazu zistiť materiálnu pravdu. Poukázal na rozsudok Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 1Cob/5/2019 z 19.09.2019, v zmysle ktorého sa do civilného procesu zaviedol ustanovením § 185 CSP princíp formálnej pravdy, ktorou sa rozumie, že súd pri rozhodovaní vychádza výlučne z dôkazov, ktoré mu navrhli strany sporu. Nemusí sa preto dostať k úplnému zisteniu pravdy, vzhľadom na to, že si o spore môže urobiť svoj obraz iba v rozsahu ako mu ho vykreslia strany sporu svojimi tvrdeniami a súvisiacimi dôkazmi. Priorizuje sa procesná aktivita sporových strán. Zo svojej mylnej prezumpcie povinní vyvodzujú, že nakoľko neprebehlo konanie na príslušnom súde prvej inštancie, tak nemôže byť vedené exekučné konanie. Tvrdenie povinných je však v rozpore s princípmi konania o upomínacom platobnom rozkaze a následne o exekučnom konaní založenom na právoplatnom a vykonateľnom exekučnom titule. V súvislosti s neposúdením vzťahu ako spotrebiteľského, poukázal na body 15 a 16 odôvodnenia uznesenia, pričom prieskum vzťahu medzi žalovanými a kotolňami, nie je povinnosťou exekučného súdu. Charakter sporu, a sice, či sa jedná o spotrebiteľský alebo nie spotrebiteľský spor, nemôže založiť alebo vylúčiť žalobca formuláciou podanej žaloby. Tvrdenia povinných sú zmätočné, keď na jednej strane sa považujú za spotrebiteľov, a na druhej strane pri spotrebiteľskom vzťahu ako odplatnom vzťahu, odmietajú za užívanie kotlov platiť. Zo strany povinných sa jedná o konanie proti dobrým mravom, kedy vedome užívajú majetok oprávneného a dlhodobo odmietajú za dané užívanie (napriek viacerým výzvam oprávneného) platiť. V základnom konaní oprávnený navrhol vykonanie dôkazu o opaku – že predchádzajúcemu vlastníkovi obyvateľa za užívanie kotlov platili, avšak o túto možnosť sa povinní sami pripravili, keď nepodali odpor proti platobnému rozkazu. Oprávnený svoj nárok v návrhu na vydanie platobného rozkazu nezaložil len na pripojenej faktúre, ale ho podložil ďalšími písomnými dôkazmi a návrhom na vykonanie výsluchov svedkov. Ďalej poukázal, že podmienkou vzniku a vydania bezdôvodného obohatenia za užívanie kotlov nie je existencia vlastníctva bytu (nebytového priestoru) alebo jeho nájom.

16/ K predloženému znaleckému posudku uviedol, že byt bol predaný na trhu (nie na dražbe) a kúpna cena bola medzi stranami dohodnutá, nie stanovená znaleckým posudkom. V kúpnej zmluve nie je zmienka o žiadnom znaleckom posudku a o jeho obsahu nemal oprávnený vedomosť. V doloženej kúpnej zmluve nie je ako spoločné časti, či spoločné zariadenie bytového domu uvedené aj zariadenie kotolne. Uvedené plynie (in contrario) z čl. III, body 3 a 4 kúpnej zmluvy, kde ako najbližšie kúreniu sú uvedené v bode 3 čl. III len teplotnosné prípojky. Absencia uvedenia kotolne, resp. zariadenia kotolne, ako príslušenstva bytového domu len ďalej potvrdzujú vedomú nepravdivosť tvrdení povinných (sami doložili dôkaz vyvracajúci ich tvrdenia) a ich kontinuálne zavádzanie. Samotný znalecký posudok odmietol ako celok, keďže povinní doložili len časť jeho kópie. Z nej nie je zrejmé, kto ho vyhotovil, či bol vyžiadaný predávajúcim – oprávneným, z akého je obdobia, atď.. Navyše, nesprávne údaje o vlastníctve kotolne zaťažujú znalca (neznámy znalec) a nie oprávneného. Oprávnený nadobudol kotly v r. 2018, preto aj ak by boli tvrdenia povinných pravdivé (čo popieral), tak sa oprávnený dozvedel relevantné skutočnosti o kotloch až v r. 2018.

17/ Kotly nie sú vo vlastníctve SVB, ani v spoluvlastníctve vlastníkov bytov a nebytových priestorov. Sú výlučným vlastníctvom oprávneného, ktorý ich riadne kúpil. Preto nie je možné poňať zákon o vlastníctve bytov a nebytových priestorov ako hmotnoprávny predpis, z ktorého by plynulo nerozlučné, či nútené spoločenstvo. Vymáhané plnenie je deliteľné, samostatné spoločenstvo založil oprávnený návrhom na vydanie platobného rozkazu v upomínacom konaní. Poukázal na to, že povinní netvrdili ani nepreukazovali nedeliteľnosť záväzku. S poukazom na komentár C. H. Beck k ust. § 511 – 515 je peňažné plnenie typickým deliteľným plnením. Aj zo samotnej argumentácie povinných plynie, že každý z pôvodne žalovaných má inú situáciu, inak (v inom rozsahu) využíval bezplatne majetok oprávneného a teda sa dostal do inej výšky bezdôvodného obohatenia. Voči každému z pôvodne žalovaných bolo preto možné vydať samostatný rozsudok (v nachádzacom konaní), resp. je možné, aby ten-ktorý vlastník bytu, či nebytového priestoru sa mimosúdne dohodol s oprávneným na úhrade jeho bezdôvodného obohatenia sa (nachádzacie konanie). Konanie tých vlastníkov, ktorí uhradia im pripadajúcu časť bezdôvodného obohatenia, nebude mať za následok to, že tí, ktorí odmietajú uhradiť bezdôvodné obohatenie, sú automaticky povinní konať rovnako, alebo na druhú stranu, že tým stratia

pasívnu legitímáciu. Konanie každého jedného vlastníka bytu, či nebytového priestoru je jeho vlastným a konanie takéhoto jedného vlastníka bytu, či nebytového priestoru nezaväzuje, nemá vplyv na konanie a postavenie iných vlastníkov.

18/ V súvislosti s dobrovoľnosťou spoločenstva poukázal na komentár C. H. Beck k ust. § 75 CSP a uznesenie NS SR, sp. zn. 6Cdo/544/2015 z 26.10.2015. Dobrovoľné spoločenstvo vzniká výlučne z procesnej aktivity žalobcu a vyplýva z takzvaného dispozičného princípu. Oprávnený ako žalobca založil procesné spoločenstvo svojím procesným úkonom – návrhom na vydanie platobného rozkazu. Žalovaní solidárni dlžníci sú zásadne samostatnými a nie nerozlučnými spoločníkmi v konaní. Z hmotného práva, podľa ktorého je len na úvahe veriteľa, či bude celé plnenie alebo jeho časť žiadať len od niektorého alebo od všetkých solidárnych dlžníkov, totiž vyplýva, že pasívne vecne legitimovaný je ktorýkoľvek solidárny dlžník sám o sebe. Už z toho, že o založení procesného spoločenstva medzi solidárnymi dlžníkmi rozhoduje iba vôľa veriteľa (pôjde o tzv. dobrovoľné spoločenstvo), vyplýva záver o samostatnosti spoločníkov. Z vlastnej argumentácie povinných o rôznosti záväzku jednotlivých vlastníkov bytov a nebytových priestorov (rôzne kotly v bytovkách, rôznosť v dĺžke vlastníctva bytu, rôznosť v spotrebe) plynie, že sa jedná o samostatné a nie o nerozlučné spoločenstvo. Drvivá väčšina vlastníkov odpor proti platobnému rozkazu podali. Nepodanie odporu povinnými nemá za následok vznik nerozlučného spoločenstva.

19/ Keďže povinní nepodali voči platobnému rozkazu odpor, platobný rozkaz voči nim nadobudol účinky právoplatného rozsudku, k čomu podporne poukázal na uznesenie NS SR z 29.01.2019, sp. zn. 5 Cdo 1/2018. O ich povinnosti zaplatiť žalobcovi žalovanú pohľadávku bolo právoplatne rozhodnuté a táto vec nemôže byť prejednávaná znova. Argumentácie povinných v tomto štádiu konania (exekúcia) preto nemajú opodstatnenie a nezakladajú dôvod na zastavenie exekúcie. Tvrdenie povinných o tom, že kotolňa sa považuje za spoločné zariadenie bytového domu a to je neodmysliteľné spojené s vlastníctvom bytu a nemožno ho rozdeliť, by malo relevanciu v situácii, ak by boli kotly v podielovom spoluvlastníctve vlastníkov bytov a nebytových priestorov. Nakoľko však aj povinnými doložená zmluva preukazuje, že ani v roku 2013 neboli kotly príslušenstvom bytových domov, je nesporné (skutočnosť vyplývajúca aj z vlastného dôkazu povinných), že kotly nie sú neodmysliteľne spojené s vlastníctvom bytu a nemožno ho rozdeliť. Na margo uznesenia Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 8Co/167/2019, zo dňa 30.06.2020 uviedol, že dané uznesenie rieši otázku aktívnej a pasívnej legitímácie v spore o určenie neplatnosti schôdze a jej danosť v priebehu konania. Z uznesenia (povinní mali zrejme na mysli rozsudok) Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 11Co/133/2012 zo dňa 26.06.2013, vyplývalo, že v danom prípade zariadenie kotolne financovali spoločne vlastníci bytov zo spoločného fondu. V tu prejednávanom prípade sa teda jedná o inú situáciu, kedy je oprávnený vlastníkom kotolne a povinní ju užívajú bez akejkoľvek úhrady oprávnenému.

20/ V zmysle vyššie uvedeného navrhol sťažnosť povinných odmietnuť a priznať mu trovy právneho zastúpenia vo výške 596,40 EUR, pozostávajúcich z troch úkonov právnej služby - prevzatie zastúpenia, vyjadrenie oprávneného k návrhu povinných na zastavenie exekúcie a toto vyjadrenie oprávneného k sťažnosti povinných voči uzneseniu o zamietnutí návrhu na zastavenie exekúcie (úkon á 185,07 EUR) + 3 x režijný paušál za rok 2024 (13,73 EUR = 555,21 EUR + 41,19 EUR = 596,40 EUR).

21/ Podľa § 200 Exekučného poriadku na exekučné konanie sa použijú ustanovenia CSP, ak tento zákon neustanovuje inak. Ustanovenia o prostriedkoch procesného útoku, prostriedkoch procesnej obrany, koncentracii a intervencii sa nepoužijú.

22/ Podľa § 202 ods. 1 druhá veta Exekučného poriadku sudca v exekučnom konaní koná a rozhoduje, ak ide o rozhodnutie, proti ktorému je prípustné odvolanie, a o sťažnostiach proti rozhodnutiam vyššieho súdneho úradníka.

23/ Podľa § 250 ods. 1 CSP ak nie je sťažnosť dôvodná, súd sťažnosť zamietne.

24/ Podľa § 61k ods. 1 Exekučného poriadku, súd exekúciu zastaví v celom rozsahu alebo v časti, ak a) po vzniku exekučného titulu nastali okolnosti, ktoré spôsobili zánik vymáhaného nároku, b) exekučný titul bol zrušený, c) je tu dôvod podľa osobitného predpisu, pre ktorý sú uznanie alebo výkon cudzieho exekučného titulu neprípustné, ibaže ho bolo možné v konaní už skôr uplatniť (§ 54 ods. 2), d) sú tu iné skutočnosti, ktoré bránia vymáhateľnosti exekučného titulu, e) je predpoklad, že iná povinnosť uložená

exekučným titulom, najmä povinnosť niečoho sa zdržať alebo niečo strpieť, ktorú okrem povinného nemôžu vykonať iné osoby, bude dobrovoľne a riadne plnená aj bez vedenia exekučného konania; predpokladá sa, že iná povinnosť je dobrovoľne a riadne plnená, ak od posledného porušenia tejto inej povinnosti uplynulo najmenej 6 mesiacov.

25/ Podľa § 61k ods. 2 Exekučného poriadku povinný môže z dôvodov podľa odseku 1 podať do 15 dní od doručenia upovedomenia o začatí exekúcie návrh na zastavenie exekúcie. Návrh na zastavenie exekúcie musí byť odôvodnený a musia v ňom byť uvedené všetky skutočnosti, ktoré povinný môže ku dňu podania návrhu uplatniť. Takýto návrh má odkladný účinok.

26/ S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti a v súlade s citovanými zákonnými ustanoveniami súd preskúmal napadnuté rozhodnutie, vec prejednal bez nariadenia pojednávania v súlade s ust. § 249 CSP a zistil, že sťažnosť povinných nie je dôvodná. Zároveň sudca poukazuje na znenie ustanovenia § 202 ods. 2 Exekučného poriadku, podľa ktorého písomné vyhotovenie uznesenia, ktorým sudca zamietá sťažnosť proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka, nemusí obsahovať odôvodnenie, ak sa sudca stotožňuje s dôvodmi uvedenými v napadnutom rozhodnutí. Podľa už konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka konania, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov konania (porovnaj napríklad rozhodnutia ÚS SR II.ÚS 251/04, III.ÚS 209/04, II.ÚS 200/09 a podobne). Skutočnosť, že súd nerozhodol podľa predstáv a očakávaní sťažovateľov, nemožno považovať za porušenie či nerešpektovanie jeho práv. Reagujúc na sťažnostné tvrdenia povinných sa však súd vyjadril nad rámec odôvodnenia rozhodnutia vyššieho súdneho úradníka.

27/ Argumentácia povinných v podstatnom smerovala k posúdeniu ich vzťahu s oprávneným ako spotrebiteľského, (existencii) nároku ako takého, nedodržaniu zákonných ustanovení v upomínacom konaní, pre ktoré platobný rozkaz nemal byť vydaný a posúdeniu ich spoločenstva ako nerozlučného, v rámci ktorého odpor podaný niektorým zo žalovaných sa vzťahoval na všetkých žalovaných.

28/ V súvislosti s posúdením právneho vzťahu medzi povinnými a oprávneným, súd nedospel k záveru o jeho spotrebiteľskom charaktere. Za spotrebiteľský spor a toho plynúcu ochranu spotrebiteľa ako slabšej zmluvnej strany možno považovať len taký spor, keď na jednej strane vystupuje dodávateľ, resp. obchodník (ktorého definícia je uvedená v § 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka) a na druhej strane spotrebiteľ (definovaný v § 52 ods. 4 Občianskeho zákonníka). Na posúdenie zmluvného vzťahu ako spotrebiteľského však nestačí naplnenie len časti hypotézy právnej normy, že na jednej strane (v tomto prípade dlžníka) vystupuje fyzická osoba, ktorá spĺňa definičné znaky spotrebiteľa (s výnimkou povinného 5/). Na také posúdenie je nevyhnutné, aby na druhej strane (na strane veriteľa) vystupoval obchodník. Aj keď na strane oprávneného (veriteľa) vystupuje obchodná spoločnosť, v predmete jej podnikania nemá uvedenú žiadnu činnosť týkajúcu sa prenájmu kotlov (teda obchodnú činnosť, ktorú by poskytovala hromadne). Len samotná skutočnosť, že je podnikateľom v zmysle § 2 ods. 2 Obchodného zákonníka, nestačí na to, aby bol vo vzťahu k povinným považovaný za obchodníka (dodávateľa) v zmysle § 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka.

29/ Ani keby v konaní bolo preukázané postavenie oprávneného ako obchodníka podľa § 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka a spor by sa mal považovať za spotrebiteľský, nemala by táto skutočnosť v exekučnom konaní zásadný význam. Medzi stranami nebola uzavretá žiadna zmluva. Vymáhaný nárok vznikol titulom bezdôvodného obohatenia, ktoré na úkor oprávneného získali povinní tým, že mu za užívanie kotlov v jeho vlastníctve nič neuhradili. Vo väzbe na charakter exekučného konania, v ktorom sa vykonáva právo priznané exekučným titulom, je i v prípade spotrebiteľských vzťahov ochrana spotrebiteľov v exekučnom konaní výrazne limitovaná len na prieskum neprijateľných zmluvných podmienok, ktoré by mali vplyv na vymáhaný nárok. Podľa § 53 ods. 3 písm. e/ Exekučného poriadku totiž nie je možné viesť exekúciu na podklade exekučného titulu, ktorý bol vydaný v konaní, v ktorom nebolo možné namietat alebo preskúmať neprijateľné zmluvné podmienky, a existencia neprijateľnej podmienky má vplyv na vymáhaný nárok, ktorý vznikol v súvislosti so spotrebiteľskou zmluvou. Keďže žiadna zmluva uzavretá nebola, neexistovali žiadne zmluvné podmienky, ktoré by mohol exekučný súd

skúmať z hľadiska ich neprijateľnosti podľa § 53 ods. 3 písm. e/ Exekučného poriadku a teda obrana povinných je v tomto smere irelevantná.

30/ Povinní v návrhu na zastavenie exekúcie následne z pohľadu „spotrebiteľskej ochrany“ namietajú v zásade všetky skutočnosti týkajúce sa nároku priznaného exekučným titulom, od preukázania vlastníctva alebo nájomného vzťahu oprávneného k bytu/nebytovému priestoru, preukázania výšky, resp. existencie priznaného nároku, splnenia podmienok podľa § 3 ods. 2 ZUK, až po posúdenie ich pasívnej legitímácie (keď namietali, že žalovaným malo byť len spoločenstvo vlastníkov bytov), hoci ochrana tak široko koncipovaná nie je. Povinní v podstate požadujú od exekučného súdu, aby nanovo posúdil nárok oprávneného, a to bez ohľadu na to, že sami si nespĺnili svoju povinnosť tvrdenia a dôkaznú povinnosť, ktorá sa na účastníkov konania vzťahuje všeobecne, a ktorú mali uplatniť v odpore podanom proti platobnému rozkazu v upomínacom konaní. Povinní po doručení platobného rozkazu nekonali v súlade so zásadou „vigilantibus iura scripta sunt“, t.j. „práva patria len bdelym“ (pozorným ostražitým, opatrným, starostlivým), teda tým, ktorí sa aktívne zaujímajú o ochranu a výkon svojich práv a ktorí svoje procesné oprávnenia uplatňujú včas a dostatočnou starostlivosťou a predvídavosťou. Brániť sa začali až v štádiu exekúcie, v ktorom sú už možnosti ich obrany obmedzené. Požiadavku povinných, ktorí stavajú exekučný súd pred nutnosť v rámci exekúcie naprávať akékoľvek vecné vady exekučného titulu vydaného súdnym úradníkom, preto musí exekučný súd odmietnuť. Exekučný súd je obsahom rozhodnutia, ktoré je exekučným titulom, viazaný a musí z neho vychádzať, pričom prípadné vady základného konania (aj vtedy ak by existovali) sa do exekučného konania neprenášajú. To teda znamená, že všetky vytykané nedostatky v základnom konaní sú pre exekučné konanie bez právneho významu. Nerešpektovanie exekučného titulu by totiž znamenalo „nepripustnú nápravu“ vykonávaného rozhodnutia (porovnaj rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 20 Cdo 1940/2008). Pokiaľ by sa exekučný súd vyjadroval k správnosti, či nesprávnosti uloženia povinnosti súdom v základnom konaní, prekročil by svoju právomoc, pretože by tým preskúmaval vecnú správnosť exekučného titulu (čím by si prisvojil postavenie oprávneného orgánu). Cieľom exekučného konania nie je opätovné riešenie sporov, ale nútený výkon exekučným titulom uloženej povinnosti (v tomto prípade peňažného plnenia). Vzhľadom na to, že námietky legitímácie (aktívnej i pasívnej), existencie a výšky priznaného nároku sa týkajú hmotnoprávneho (vecného) posúdenia, na ktoré bol oprávnený súd v základnom konaní, a ktoré nadobudnutím právoplatnosti platobného rozkazu sa považujú za vyriešené, nemôže sa nimi nanovo exekučný súd zaoberať, ani sa zaoberať postupom súdu v upomínacom konaní (či bolo dodržané ustanovenie § 3 ods. 2 ZUK), inak by vecne preskúmaval exekučný titul bez toho, aby mu k tomu bola zákonom zverená právomoc. Podľa § 228 ods. 1 CSP je výrok právoplatného rozsudku záväzný pre strany a pre tých, ktorí sa stali právnymi nástupcami strán po právoplatnosti rozsudku, čo predstavuje materiálnu stránku právoplatnosti súdneho rozhodnutia. V prípade exekúcie sú subjekty zaviazané exekučným titulom k splneniu povinnosti povinné sa nútenému výkonu rozhodnutia podrobiť. Ak teda povinní povinnosť z exekučného titulu vrátiť oprávnenému plnenie z titulu bezdôvodného obohatenia dobrovoľne nespĺnili, musia strpieť splnenie judikovaného nároku oprávneného formou exekúcie.

31/ Zo všetkých námietok predostretých povinnými sa súd zaoberal len otázkou povahy spoločenstva na ich strane, keďže jedine táto obrana mohla založiť pochybnosť o existencii spôsobilého exekučného titulu po podaní odporu niektorými zo žalovaných. Vyšší súdny úradník podľa názoru súdu správne posúdil povahu spoločenstva na strane povinných ako dobrovoľnú (samostatnú), nie nerozlučnú. Výrokom exekučného titulu bola založená pasívna solidarita. Spoločným znakom solidárnych záväzkov je, že jednotlivé solidárne povinnosti sú samostatné, ale sú vzájomne spojené identitou predmetu záväzku. V oblasti procesného práva má pasívna solidarita za následok, že veriteľ môže žalobou uplatniť svoju pohľadávku buď len voči jednému (niektorým) zo solidárne zviazaných dlžníkov alebo voči všetkým dlžníkom zároveň. Napriek tomu, že ide o spoločné práva a povinnosti účastníkov konania, má záväzok každého zviazaného solidárneho dlžníka samostatný osud. Preto ani v prípade, že veriteľ žaluje viacerých solidárnych dlžníkov, nejde na žalovanej strane vždy o nerozlučné procesné spoločenstvo iba z dôvodu solidarity (Ro NS SR, sp. zn. 5Cdo 79/2003). Súdna prax aj právna teória vychádza z toho, že osoby zviazané k solidárnemu plneniu sú zásadne samostatnými a nie nerozlučnými spoločníkmi v konaní. Z hmotného práva, podľa ktorého je len na úvahe veriteľa, či bude celé plnenie alebo jeho časť žiadať len od niektorého alebo od všetkých solidárnych dlžníkov vyplýva, že pasívne vecne legitimovaný je ktorýkoľvek solidárny dlžník sám o sebe. Už z toho, že o založení procesného spoločenstva medzi solidárnymi dlžníkmi rozhoduje iba vôľa veriteľa (pôjde o tzv. dobrovoľné spoločenstvo), vyplýva záver o samostatnosti spoločníkov. Tam, kde hmotné právo neumožňuje, aby predmet konania bol prejednaný a rozhodnutý samostatne voči každému spoločníkovi, ide o nerozlučné spoločenstvo. Okrem

toho, aj keby boli žalovaní všetci solidárni dlžníci, nemusí sa rozsudok vzťahovať na všetkých, lebo každému z nich prislúchajú jeho (resp. aj jeho) osobné námietky, ktoré budú posudzované iba vo vzťahu k nemu samému. Výsledok sporu tak môže vzniknúť inak pre solidárneho dlžníka, ktorý vzniesol námietku premlčania svojho dlhu, než pre jeho spoludlžníka, ktorý tak neurobil. Rôznosť rozsudku môže byť dôsledkom aj napr. odpustenia dlhu voči jednému zo spoludlžníkov, ktoré nemá vplyv na povinnosť ostatných, alebo nemožnosťou plnenia na strane jedného z nich, pričom aj splatnosť záväzkov jednotlivých solidárnych dlžníkov nemusí byť totožná a záväzkov každého z nich sa premlčí zvlášť (rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 6 Cdo 544/2015, sp. 4 Cdo 203/2005, sp. zn. 5 Cdo 1/2018).

32/ Tvrdenie povinných o nerozlučnej povahe spoločenstva z dôvodu, že vzťah vychádza zo zákona o vlastníctve bytov, nemôže v exekučnom konaní obstáť. V upomínacom konaní oprávnený preukazoval, že je výlučným vlastníkom kotlov, a preto sa nejedná o spoločné zariadenia bytového domu v zmysle zákona o vlastníctve bytov. Exekučný súd vychádza zo stavu zisteného v základnom konaní v čase vzniku exekučného titulu, keď nebolo tými žalovanými, ktorí odpor nepodali, spochybnené, že oprávnený je výlučným vlastníkom kotlov. Opätovným skúmaním skutkového stavu by exekučný súd vecne zasiahol do exekučného titulu, čo však je v rozpore s povinnosťou exekučného súdu rešpektovať exekučný titul (vrátane zisteného skutkového stavu), resp. viazanosťou exekučného súdu exekučným titulom. Súd sa tak i z tohto dôvodu výňatkovo z bližšie neurčeného znaleckého posudku, ktorým povinní mienili preukazovať, že kotolňa patrí medzi spoločné zariadenia bytového domu, a ktorý predložili až v sťažnostnom konaní, čo je tiež v rozpore s koncentračnou zásadou podľa § 61k ods. 2 Exekučného poriadku, rovnako ako poukaz na rozhodnutia Krajského súdu v Košiciach 11Co/1332012 a Krajského súdu v Žiline 8Co/167/2019 (ktoré ani nie sú na danú vec príliehavé, keďže v jednom prípade bolo zriadenie kotolne financované spoločne vlastníkmi bytov a v druhom prípade sa riešila otázka legitímácie v spore o určenie neplatnosti schôdze), nezaoberal. Pri posúdení povahy spoločenstva preto nemožno vychádzať zo zákona o vlastníctve bytov ako hmotnoprávneho predpisu.

33/ Aj na základe toho, že voči každému z povinných si mohol oprávnený uplatňovať peňažný (deliteľný) nárok v inom rozsahu, čo nakoniec tvrdia i povinní, je spoločenstvo na strane povinných samostatné (dobrovoľné) a procesný úkon každého z nich sa posudzuje samostatne. Exekučným titulom (platobným rozkazom) im bola uložená povinnosť dlh zaplatiť spoločne a nerozdielne a boli poučení, že pri samostatnom spoločenstve podľa § 76 CSP neplatí, že pre zrušenie platobného rozkazu stačí podať odpor len jedným zo žalovaných. Keďže nárok nevyplýval zo zákona o vlastníctve bytov, nemohol ani odpor podaný žalovaným č. 101 (Spoločenstvo vlastníkov bytov a nebytových priestorov Bocian Komplex A+B) vyvolať účinky vo vzťahu k ostatným žalovaným v upomínacom konaní, rovnako ako ani odpor podaný inými žalovanými. V zmysle ustanovenia § 11 ods. 5 ZUK sa pri podaní odporu jedným zo žalovaných pri samostatnom spoločenstve nevzťahujú jeho účinky (zrušenie platobného rozkazu) aj na ostatných žalovaných. Nepodanie odporu žalovanými v 26., 32., 37. a 50. rade malo preto za následok, že platobný rozkaz po uplynutí lehoty na podanie odporu (15 dní od doručenia platobného rozkazu) nadobudol právoplatnosť a stal sa voči nim vykonateľným exekučným titulom podľa § 45 ods. 1 Exekučného poriadku. Nakoľko exekučný titul je voči vyššie uvedeným žalovaným, ktorí sú povinnými v exekučnom konaní, právoplatný, je vo vzťahu k nim vo veci zaplata sumy 20 640,- eur s prísl. právoplatne rozhodnuté a nemôže sa (voči nim) ďalej konať z dôvodu prekážky právoplatne rozhodnutej veci (§ 230 CSP).

34/ Na základe vyššie uvedených skutočností a právnych dôvodov súd sťažnosť povinných ako nedôvodnú zamietol podľa § 250 ods. 1 CSP.

35/ Podľa § 199a ods. 1 Exekučného poriadku trovami oprávneného sú výdavky na zastupovanie v exekučnom konaní v súvislosti s podaním návrhu na vykonanie exekúcie a v súvislosti s návrhom povinného na zastavenie exekúcie, výdavky na zaplatený súdny poplatok a hotové výdavky spojené s podaním návrhu na vykonanie exekúcie.

36/ Podľa § 199d ods. 1 Exekučného poriadku, oprávnený má voči povinnému nárok na náhradu účelne vynaložených trov, ktoré v exekučnom konaní platil, v rozsahu, v akom ich súd uviedol v poverení na vykonanie exekúcie alebo dodatku k povereniu na vykonanie exekúcie, ak ide o výdavky na zastupovanie v exekučnom konaní v súvislosti s návrhom povinného na zastavenie exekúcie.

37/ Podľa § 199e Exekučného poriadku, ak je zástupcom oprávneného alebo povinného advokát, odmena za právne zastúpenie sa nahrádza podľa ustanovení o tarifnej odmene (§ 9 až 14 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov). Do začatia exekúcie má oprávnený nárok na náhradu trov právneho zastúpenia najviac vo výške odmeny za dva úkony právnej služby; a ak ide o exekúciu na vymoženie práva na peňažné plnenie, patrí mu náhrada týchto trov právneho zastúpenia najviac vo výške vymáhaného nároku podľa stavu ku dňu vydania poverenia na vykonanie exekúcie.

38/ Právny zástupca oprávneného, ktorý bol v sťažnostnom konaní úspešný, si uplatnil trovy právneho zastúpenia za vyjadrenie k sťažnosti povinného v celkovej výške 596,40 EUR. Exekučný poriadok v ustanovení § 199a ods. 1 definuje, ktoré výdavky oprávneného sa považujú za jeho trovy v exekučnom konaní, pričom v súvislosti s návrhom povinného na zastavenie exekúcie sú to výdavky na jeho zastupovanie. Ustanovenie § 199d ods. 1 Exekučného poriadku ďalej upravuje pravidlá ich náhrady. Vychádzajúc z predmetu konania (istiny 20 640,- EUR), priznal sudca oprávnenému podľa §199a ods. 1, § 199d ods. 1 v spojení s § 10 ods. 1, § 13a ods. 2 písm. c/ a § 16 ods. 3 Vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov náhradu trov konania za 1 úkon právnej služby - vyjadrenie k sťažnosti odmenu vo výške 185,07 EUR a 13,73 EUR ako režijný paušál za rok 2024. Pokiaľ ide o ďalšie 2 úkony, ktoré si v rámci sťažnostného konania uplatnil – prevzatie zastúpenia a vyjadrenie k návrhu na zastavenie exekúcie, o týchto nárokoch už bolo rozhodnuté (prevzatie zastúpenia – bolo uplatnené už v návrhu na vykonanie exekúcie a priznané v poverení na vykonanie exekúcie; vyjadrenie k návrhu na zastavenie exekúcie – bolo priznané rozhodnutím vyššieho súdneho úradníka z 14.05.2024). Trovy exekúcie oprávneného za vyjadrenie k sťažnosti povinného vo výške 198,80 EUR priznané mu týmto rozhodnutím a vo výške 198,98 EUR, priznané mu rozhodnutím vyššieho súdneho úradníka, budú vymáhané od povinných na základe dodatku k povereniu na vykonanie exekúcie vydanom po právoplatnosti uznesenia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 2 CSP).

Dovolanie ani dovolanie generálneho prokurátora proti tomuto uzneseniu nie je prípustné (§ 202 ods. 4 Exekučného poriadku). (